

THOMAS JENSEN

Thomas Jensen er født og opvokset i Aalborg, men efter 2. Verdenskrig flyttede han til Aarhus for at studere teologi på Aarhus Universitet. Hans livshistorie er en beretning om en mand, der kom fra kærlige, men fattige kår. Det er en fortælling om en mand, der oplever krigen på nærmeste hold, og som brænder for fædreland og retfærdighed i så stor en grad, at han vælger at blive en del af modstandsbevægelsen under 2. Verdenskrig. Efterfølgende følger Thomas Jensen det kirkelig kald og bliver præst i Aarhus omegn. Vi hører om, hvordan han både møder og mister kærligheden af to omgange. På trods af livets store sorger formår Thomas Jensen at bevare livsglæden og fortsætter med at være en engageret deltager i samfundet lang tid efter, at han er gået på pension.

Lidt om mit liv og levned

Foredrag holdt i Seniorklubben, Vesterkær Kirke, Aalborg, d. 18. januar 2007 og i Seniorklubben, Frimurerlogen, Aarhus, d. 15. november 2007.

BARNDOMMEN I ÅLBORG

At det kun kan blive ganske lidt siger næsten sig selv, for siden jeg blev født den 18. oktober 1923 i den øverste ende af Sclepppegrellsgsgade, nærmest Annebergvej, har jeg oplevet utroligt meget. Min mor var på det tidspunkt gift med en enkemand, men ægteskabet blev opløst efter et par års forløb. Vi flyttede derefter til Nørresundby, hvor vi boede et par steder i løbet af de næste to år. Det ene sted husker jeg, at vi havde rotter i lejligheden. Senere flyttede vi tilbage til Ålborg og kom i løbet af ganske få år til at bo på mange forskellige adresser. Først boede vi på Fredericiagade lige over for det daværende Ålborg Dampvaskeri og dernæst i Reberbanegade, hvor barber Simonsen dengang havde frisørsalon i Dalgasgade 15, vel at mærke i baghuset. I forhuset havde købmand Abildtoft nemlig sin forretning. Til sidst boede vi i Poul Paghs Gade 9. Det sted, jeg husker bedst fra den periode, er Dalgasgade 15.

Vi boede som sagt i baghuset på 2. sal. Vores nabo var min mors arbejdskammerat på dampvaskeriet, Meta og hendes datter Else samt mormoren, kaldet "Bedste". Else blev min gode legekammerat. Men hvorfor flyttede vi så ofte. Jo, vi var meget, meget fattige. Det kneb med huslejen, og børnebidraget skulle der tit og ofte rykkes for. Og den smule vi havde at flytte med, fyldte kun den ene halvdel af en hestetrukken fladvogn. Penge var der således altid mangel på, men kærlighed var der til gengæld i overflod. Hvor var det dejligt at blive krammet og kysset og at få læst op af Familie Journalen, som blev hentet hos slikmutter i kælderens på den anden side af gaden. Det var spændende at høre om *Willy på eventyr*, *Piratdronningen*, *Bamse og Dukkelise* og hvad der ellers var af børneserier. På en sommersøndag gik turen typisk ud til Kildeanlægget, hvor vi fodrede svanerne i søen, og hyggede os på plænen med den medbragte mad og drikkevarer sammen med mange andre besøgende.

SKOLEGANG OG SOMMEROPHOLD PÅ GJETTRUPGÅRD

Min skolegang begyndte som 6-årig i Poul Paghs Gades Skole med fru Winthen som klasselærer. På grund af vores fattigdom fik jeg gennem Børnenes Kontor bevilget sommerophold på Gjettrupgård, en proprietærgård i Ulsted på ca. 200 tønder land. Jeg mener jeg var på sommerophold på Gjettrupgård fra 8-års

alderen og de følgende seks år. Inden opholdet måtte jeg dog møde op på Danmarksgades Skole til vask og lusekontrol, som blev foretaget af en sygeplejerske.

Gjettrupgård var et pragtfuldt feriested. Jeg fik gradvist lov til at hjælpe til på gården, fx med at skuffe og rive i den store, parklignende have, plukke bær, sætte negene i staver på marken, når mejemaskinen var i gang, og rense kartoffelrækkerne for ukrudt. Det allersjoveste var dog at tage imod smågrisene ude i svinestien, hvilket som regel fandt sted om natten. Jeg fik 10 ører pr. stk., så jeg var selvfølgelig interesseret i, at soen leverede en større mængde af de her nysselige smågrise. Navlestrengen blev klippet til, og med en håndfuld halm gjorde jeg dem rene for til sidst at lægge dem i en større kurv, inden de blev lagt sikkert til patten. For soen var naturligvis anbragt i en tremmekasse, så hun ikke kunne komme til at slå sine smågrise ihjel ved at lægge sig på dem.

MODERENS HISTORIE

Min mor var født i Hunetorp – det der i dag hedder Blokhus Klitplantage. De var seks søskende, fire piger og to drenge. De voksede op i et klitbondehjem, som bestod af én længe med kreaturer i den ene ende og beboelse i den anden. To af pigerne døde som unge af den spanske syge, og senere den ene af drengene, der dog nåede at blive gift og få et par piger, inden han også døde af sygdom. Staten eksproprierede imidlertid mine bedsteforældres hjem sammen med mange andre klitbønders. Derfor blev plantagen efterhånden en realitet. Min bedstefar har selv plantet mange af træerne. Vejen der går midt igennem plantagen, hvor hjemmet lå, er på turistkortet sågar angivet som Thomas Henriksens Vej, som var min bedstefars navn. Han døde dagen før, jeg blev født, hvorfor jeg blev opkaldt efter ham. En anden fjernere slægtning omkom i forbindelse med en redningsaktion ved et skibsforlis ud for Blokhus Strand. Hans navn står nævnt på den store mindesten, der er rejst for enden af asfaltvejen.

I modsætning til sine søskende blev min mor derhjemme "i klitten" og gik sine forældre til hånde. Kun i ferietiden havde hun arbejde i sommerpensionater ved vestkysten. Hun fik således aldrig nogen rigtig uddannelse. Og derfor blev det til

flere års hårdt arbejde på Ålborg Dampvaskeri fra tidlig morgen til sidst på eftermiddagen fra mandag til lørdag. Inden min skolegang blev jeg anbragt på Asylet i Poul Paghs Gade. Og siden havde jeg min nabos Bedste at holde mig til, samt min gode legekammerat Else. Nøglen til min egen hoveddør lå naturligvis under måtten. Det kunne jo sagtens lade sig gøre dengang.

Men for min mors vedkommende var det ikke lige sagen at stå med et dampstrygejern den ganske dag. Hun fik TB (tuberkulose) og røg ind og ud på Sanatoriet på Bejsebakken, hvor jeg selvfølgelig besøgte hende. Mange gange lå hun ude i liggehallen i solen og den friske luft. Men nu var det forbi med kram og kys. Jeg boede da hos min onkel Jens i Danmarksgade. Han var dengang forretningsfører på Ålborg Amtstidende og blev senere direktør på Vendsyssel Tidende. Det blev også til et par måneders ophold på mit feriehjem med skolegang i en rigtig landsbyskole med kun to klasser – én der omfattede de yngste elever og én klasse til de ældste elever. I dag eksisterer skolen dog ikke mere. Min mor måtte også en tur på Skørping Sanatorium. Mit ophold på Gjettrupgård sluttede dog brat med meddelelsen om min mors død kun tre dage før min 11-års fødselsdag. Min verden faldt fuldstændig sammen!

På dødslejet havde min moster Inger lovet at tage sig af mig. Hun var blevet sent gift med min onkel Axel. Hun var nattefonistinde, og hendes mand var malermester i kompagniskab med sin bror Eiler, der gik under navnet Ducolakeriet og havde til huse i Knudsgade. Hos dem fik jeg mit hjem de følgende år – først i Helgolandsgade 35 og senere i Schleppegrellsgade 68. Fra 5. klasse overgik jeg fra Poul Paghs Gades Skole til Mellem- og Realskolen på Ryesgades Skole.

ANDEN VERDENSKRIG BRYDER UD

Den 31. marts 1940 gik jeg ud af Ryesgades Skole i Ålborg efter at have bestået realeksamen. Jeg var dengang godt 16 år. Jeg husker ganske tydeligt, hvordan vi ni dage senere tidligt om morgenen hørte i radioen derhjemme, hvordan Nazitysklands hær havde overskredet den danske grænse og på ganske få timer løbet al modstand over ende med kapitulationen og besættelsen af hele Danmark til følge. Den morgenstund var der mange, der fældede en tåre. Hvor

var det chokerende de følgende timer, ja, dagen igennem at betragte den uendelige række af nazi-militærkolonner, der kørte videre over Limfjordsbroen med Ålborg Lufthavn, indviet i 1939, og det øvrige Nordjylland som mål, fra hvis havne der så kunne udsendes tropper til besættelsen af Norge. Så man op mod himlen kom der en lige så uendelig bølge af Stuka-fly time efter time med faldskærmstropper, dels til landsætning i lufthavnen og andre strategisk vigtige steder, dels til landsætning i Norge.

De første par år forløb besættelsen nogenlunde roligt. Vi rettede os jo stort set ind. For hvad kunne sådant et lille land dog stille op mod nazismens enorme krigsmaskine. Og de få sabotører, der så småt begyndte at bekæmpe besættelsesmagten, så man da heller ikke på med alt for blide øjne. For det kunne jo komme til at betyde repressalier mod hele den øvrige befolkning. Kunne de da ikke lade være! Nej, det kunne de ikke! Og lykkeligvis for det! For lidt efter lidt bredte modstanden sig som ringe i vandet. Og medvirkende hertil var ikke mindst Churchill-klubben, Hvidstensgruppen og Årsgruppen. Flere og flere meldte sig, således at den samlede modstandsstyrke ved befrielsen var på ca. 71.000 kvinder og mænd, et antal der med al forbehold må siges at være nogenlunde realistisk.

Jeg nævner dette, fordi jeg i en avis på 50-års dagen for befrielsen læste følgende: *“Der meldte sig 5-6 gange så mange til tysk krigstjeneste som til modstandsbevægelsen”*. Efter krigen sendte vi 7.000 danskere i fængsel for deltagelse i tysk krigstjeneste. Knap 4.000 blev dræbt ved fronten, nemlig frivillige danske i Waffen SS og Frikorps Danmark – alt i alt 11.000. Efter denne beregning skulle den danske modstandsbevægelse således kun have været på omkring 2.000, et antal der gjaldt alene for Ålborgs vedkommende. Men den var altså på ca. 71.000, eller godt 6-7 gange så mange som de danske landsforrædere, der havde meldt sig til Waffen SS og Frikorps Danmark. Det antal, avisen angav dengang, var således historieforfalskning, så det battede. Og det, der navnlig kom til at gøre sig gældende i modstandsbevægelsen, var det, vi af og til synger om:

*Det har regnet, men regnen gav grøde,
det har stormet, men stormen gjorde stærk.*

*Som de troede, at skoven alt var øde,
så de vårkraftens spirende værk.
For de gamle som faldt, er der ny overalt,
de vil møde hver gang, der bliver kaldt.*

THOMAS JENSENS ROLLE I KRIGEN

Der fulgte mange andre datoer de følgende fem år, der brændte sig fast i ens erindring. Men det var først og fremmest drabet på Kaj Munk den 4. januar 1944 – det første clearing-mord, der fandt sted i Danmark – der for mig gav stødet til min indtræden i modstandsbevægelsen. Dertil kom selvfølgelig den helt igennem nationale holdning, jeg havde fra mit hjem. Som unge havde vi været på højskole derhjemme, dels på Åby Højskole i Vendsyssel, dels på Askov Højskole. Så når vi havde selskab med familie, venner og bekendte blev Højskolesangbogen som regel taget frem, og man skiftedes til at foreslå, hvad der skulle synges. Og på den måde lærte jeg jo selv i en tidlig alder mange salmer og sange at kende. Da vi fik radio midt i 1930'erne, sad vi ofte og hørte Oluf Rings dejlige udsendelser fra Skårup Statsseminarium *Syng med os!* Og det gjorde vi så.

FORBILLEDERNE

Jævnlig kirkegang hjalp os til at holde modet oppe og gav os styrke i hverdagen. Når vi gik i kirke, skulle vi helst være der 5-10 minutter, før gudstjenesten begyndte for overhovedet at kunne få en siddeplads. Kirkerne i Ålborg var nemlig stuvende fulde i krigsårene. Vi havde brug for fællesskabet med Gud og med hinanden. De prædikanter, jeg kom til at sætte særlig pris på, var min konfirmationspræst Oskar Poulsen ved Vor Frelzers Kirke og Edvard Pedersen ved Budolfi Kirke og Klosterkirken. Sidstnævnte var far til et par af Churchill-klubbens drenge. Jeg værdsatte også FDF-præsterne Poul Schou ved Vor Frue Kirke og Axel Bang ved Ansgars Kirke. Det var sidstnævnte, der startede Alsangen i Danmark.

Hvad skoletiden angik, var jeg meget privilegeret. Et gammelt foto af min 1.klasse på Poul Pagh's Gades skole i Ålborg viser min lærerinde, som det jo hed dengang, fru Winthen med os 32 elever. Skoledagen begyndte altid med

morgensang og Fadervor. Men til trods for det store elevtal havde hun styr på os. Der var ingen slinger i valsen, og vi havde vældig respekt for hende, samtidig med at vi holdt meget af hende. Og det samme gjaldt med hensyn til mine lærere på Ryesgades Skole; Alexander Koch og Tamborg i Mellemskolen og Bie i Realklassen. FDF, som stod for Frivilligt Drenges Forbund, blev stiftet d. 27. oktober 1902 af arkitekt Holger Tornøe og provst Ludvig Valentiner som medstifter og første formand. De kom til at betyde utroligt meget for mig i drenges- og ungdomsårene. FDF's løsen "*Ret ryggen og tal sandhed*" og FDF's motto "*Med Gud for Danmarks ungdom*" er noget, der aldrig går i glemmebogen. Det blev til mange dejlige oplevelser ved møder og på ture og lejre, først som pilt og væbner, senere som leder.

Da jeg d. 1. januar 1942 blev ansat som toldelev på Ålborg Toldkassererkontor, fik jeg toldkasserer Feyring som min chef. Han var dansksindet om nogen. Hans datter var den kendte modstandskvinde Else Feyring. Inden sin død som 88-årig tog hun ofte ud og fortalte om sine oplevelser i krigsårene, hvor hun var sygeplejerske i Randers. Hun sluttede som oversygeplejerske i Blodbanken.

Alt, hvad jeg hidtil har fortalt, er min baggrund for, hvorfor jeg gik ind i modstandsbevægelsen. Det var ikke noget, jeg var nødt til eller følte mig tvunget til. Nej, det var noget, der var en ganske naturlig følge af hele min opvækst. Hvordan forløb besættelsesårene så i øvrigt for mit vedkommende. Jo, fra april 1940 til hen på efteråret 1944 oplevede jeg samtlige luftalarmer i Ålborg med mange nattetimer tilbragt i kælderrum, beskyttet med sandsække. Og i tilfælde af nedkastning af brandbomber skulle jeg også fungere som husvagt. Stillinger hang ikke på træerne i den periode, selv med en nogenlunde realeksamen. Så i den strenge vinter 1940/41 kørte jeg rundt som "bytyr" hos A-boghandler Samsons boghandel i Slotsgade.

TOLDELEV OG MODSTANDSMAND

I foråret 1941 fik jeg midlertidig plads som arbejdsdreng på min onkels ducolakeri. Derefter fulgte et par måneder på et kontor i bilbranchen. Men da jeg ikke ville tale tysk, var det ud af vagten. Det førte til en kort periode i trælastbranchen, inden jeg fra nytår 1942, som allerede nævnt, tog hul på min uddannelse ved Toldvæsenet. Kort tid efter bestod jeg

handelsmedhjælpereksamen på Færgemanns Handelsskole i Ålborg, hvor jeg var begyndt straks efter min realeksamen. Det gjaldt jo stadigvæk om at uddanne sig. En dag i sommeren 1944 blev jeg som toldelev beordret om bord på troppetransportskibet Wuri for at bryde plomben ind til det toldpligtige rum på ét af de øverste dæk, så mandskabet kunne blive forsynet med det tilladte antal flasker spiritus inden afrejsen til Norge. Efterhånden som flaskerne kom ud af rummet, krydsede jeg dem af på min medbragte liste. Og da det tilladte antal var nået, sagde jeg STOP! Men hvad skete der i stedet for? De fortsatte blot med at tage endnu flere flasker ud. Det blev til to gange STOP! mere fra min side, men de blev ved med at tage ud ganske uanfægtet. Til sidst havde jeg en halv snes af mandskabet stående omkring mig. Jeg valgte derfor at fortrække, da jeg vel ellers var blevet smidt udenbords. Episoden meldte jeg tilbage på Toldkammeret, fra hvis side der dog ikke skete yderligere. Men den dag i dag er jeg glad for, at de fik "en ekstra tår over tørsten". Wuri blev nemlig bombet og sank ved Hals Barre. Og de følgende dage flød det med lig af mennesker og heste såvel ved den danske som den svenske kyst.

MORDET PÅ KAJ MUNK OG HVAD DER DEREFTER FULGTE

Men det var som nævnt mordet på Kaj Munk, der satte gang i min modstand, som meget naturligt begyndte med salget af *Kaj Munk – en mindetale af en dansk præst*. Præsten var H.H. Siegumfeldt. Mindetalen kostede 50 øre, og hvad, der kom ind ved salget, skulle udelukkende gå til modstandsarbejdet. Mindetalerne fik jeg udleveret "under bordet" af boghandlermedhjælper Gordon, Viggo Madsens Boghandel, Bispensgade i Ålborg. Kort tid efter spurgte Gordon mig, om jeg kunne tænke mig at være med i lidt mere. Mit svar var selvfølgelig positivt. Jeg ville derfor snarest få besked fra ham, om hvilken opgave jeg ville blive betroet fremover. Men hvad skete? Årsgruppen blev taget, fordi én fra denne gruppe i fuldskab havde talt over sig på Restaurant Ritz i Ålborg. Gruppen blev revet op af Gestapo. Fem personer blev henrettet d. 23. juni 1944 i Ryvangen tillige med to modstandsfolk fra København samt Christian Ulrik Hansen fra Farsø, Flemming Junckers nærmeste medarbejder. Gordon måtte derfor meddele mig, at man foreløbig måtte lukke for tilgang. Man turde ikke løbe nogen risiko. Men han lovede at skaffe mig den nødvendige kontakt i København, hvor jeg i efteråret 1944 skulle på

toldmedhjælperkursus på skolen, beliggende i Amaliegade, hvor Mærsk-koncernen i dag har sit domicil. Ad mærkelige omveje fik jeg imidlertid en dag at vide, at Gordon var taget og sad i Frøslev. Mon han havde min adresse noteret ned? Og hvad så? Men der skete intet. Det var som om jeg hele tiden blev beskyttet!

Min adresse i København på det tidspunkt var frk. Thomsens Pensionat, St. Kongensgade 44, v/st. Annæ Passage, hvor Fædrelandet havde til huse. Pensionatet havde logerende i de to øverste etager. En af mine toldkammerater var Jørgen Peder Hansen, den senere Kirke- og Grønlandsminister, og inden sin død Generalsekretær i Sydslesvig. Som et kuriosum kan jeg fortælle følgende om min Københavner-adresse. I det hus, som lå dér indtil 1891 boede tre af Danmarks store helte: Olfert Fischer til 1829, kendt fra slaget ved København d. 2. april 1801, generalmajor Olaf Rye boede der til 1849, og generalløjtnant Fr.Bülow til 1851. Begge mænd var kendt fra slaget ved Fredericia 1849. Der hænger en mindetavle over disse helte på væggen i porten. Gordons forbindelse glippede desværre. Og det lykkedes heller ikke for en gammel skolekammerat fra Ålborg at få fat i mig. Hans søster havde en søndag set mig i en sporvogn på vej til gudstjeneste i et helt andet område i København. Og de følgende dage havde kammeraten forgæves ledt efter mig for at få mig med i en militærgruppe. Men min nabo på pensionatet viste sig at være Jakob Kjellerup, som tilsyneladende var studerende på Brocks Handelshøjskole, men faktisk ikke bestilte andet end som modstandsmand at flytte benzin fra tyskernes depoter over til modstandsbevægelsens. Hans mor boede i Ålborg og havde forbindelse til Toldstrup.

TYSKERNE STORMER AMALIENBORG SLOT

Inden min afrejse fra København med ansættelse som toldmedhjælper i Hobro fra nytår 1945, oplevede jeg dog såvel d. 19. september 1944 med tyskernes storm på Amalienborg som Schallburgtagen på ØK.

Den 19. september blev en ganske særlig skoledag på toldmedhjælpereskolen i Amaliegade. Undervisningen forløb helt normalt indtil kl.11.00, da der pludseligt blev blæst luftalarm, uden der var set et eneste fjendtligt fly i luften. Antiluftskytset havde heller ikke ladet høre fra sig. Vi var derfor hurtigt nede på

gaden, hvor vi lidt efter lidt blev klar over, hvad der var ved at ske med vores politi ud over det ganske land. Vi var alle sammen meget i vildrede. For hvordan skulle vi forholde os i den situation? Det endte med, at vi atter gik tilbage til vores klasseværelse for derfra at følge med i, hvad der videre ville ske. Og noget af det sidste, vi den dag kunne glæde os over, var, da en bestemt kronebil kom kørende! Hvem var passageren? Ingen anden end Hendes Majestæt Dronning Alexandrine, der ville skynde sig hjem til sin Christian på Amalienborg. Hele Amaliegade gav hende et gjaldende hurraråb! Derefter blev der dødsens stille i gaden, for nu begyndte en tysk deling at marchere op ved Gefionspringvandet. Og så vidt jeg husker, var delingen, da marchen mod Amalienborg begyndte, formeret i geledder på 4 og 4, der lidt senere blev opdelt i 2 og 2, for til sidst at blive til enkeltrækker på begge sider af Amaliegade. Da delingen kom på højde med Fredericiagade, blev der råbt HOLDT! fra slottet, og så begyndte skyderiet, hvor tyskerne til sidst fik bragt en kanon i stilling. Vi fulgte det hele fra vinduerne og kunne da heller ikke lade være med at give vore bifaldsytringer til kende, når der lå en fjende i rendestenen. Dette medførte naturligvis, at tyskerne begyndte at plaffe løs på os, hvorfor vi omgående måtte trække os tilbage fra skudlinjen. Indimellem hørte vi ambulancernes tuden, og over for skolen stod et hus i flammer. Da luftalarmen langt om længe blev afblæst, blev der naturligvis ikke mere undervisning den dag. Normalt var jeg fem minutter om at cykle hjem til mit pensionat, men den dag var jeg to timer undervejs, fordi jeg måtte trække cyklen – og hele tiden med en pistol for og bag.

SCHALLBURGTAGEN PÅ ØK

Inden jeg tog hjem til Ålborg på juleferie, oplevede jeg Schallburgtagen på ØK. Braget og lufttrykket var så stort, at dørene sprang op på pensionatet, vel omkring 300 meter derfra i lige luftlinje, måske endda lidt mere. Ganske kort tid efter min ankomst til Hobro kom der en mand til Toldkammeret for at hilse på mig. Manden præsenterede sig som Bent Holm, hvilket var dæknævnet for journalist Otto Lippert, der senere blev redaktør på Jyllandsposten. "Bent Holm" kom med en hilsen til mig fra Ålborg, og så vidste jeg, hvad klokken var slået. På det tidspunkt var modstandsbevægelsen i Hobro blevet rullet op på nær en blandet by- og landgruppe. Der skulle således startes helt forfra, og "Bent Holm"

var som følge heraf blevet udpeget til ny byleder i Hobro. Hans ordre til mig gik naturligvis ud på, at jeg hurtigst muligt skulle få dannet en modstandsgruppe.

I vores korte og meget alvorlige samtale spurgte han mig, om jeg nu også havde gjort mig klart, at det måske kunne få døden til følge. Det havde jeg jo allerede gjort et år forinden. Som FDF'er havde jeg straks ved ankomsten til Hobro taget kontakt til FDF-lederen, sparekassebogholder Ejnar Juul Jensen og hans kone Gudrun – begge er for længst døde. Ejnar Juul Jensen var desuden leder af Røde Kors, hvorfor han skulle passe ekstra meget på med kontakt til modstandsbevægelsen. Hans opgave bestod først og fremmest i at være kontaktmand mellem Gestapo og de danske familier, hvis nærmeste var arresteret. Men han og jeg blev hurtigt enige om, at gruppen skulle bestå af ledere fra ungdomskorpserne De gule Spejdere, KFUM og FDF. Og på ganske kort tid var gruppen en realitet. "Bent Holm" blev assisteret af to instruktører, den ene ved navn Madsen, dæknævnet på en gæv sønderjysk politimand Peter Petersen, samt Kaae, vist også politimand.

"Madsen" kontaktede mig en aftenstund på hovedgaden i Hobro. Vores første gruppemøde blev aftalt og fandt derpå sted på et af gruppemedlemmernes værelse i en villa, der stødte op til De gamles Hjem, som tyskerne på det tidspunkt benyttede til lazaret. Så da "Madsen" gav os instruktioner i brugen af forskellige slags skydevåben; håndgranater, kaldet "ananas", detonatorer, sprængstof, kaldet "marcipan" og sprængblyanter, kunne vi ganske tydeligt høre den tyske vagtpost taktfast gå forbi på sin runde på lazarettets område. På grund af stedets farlige karakter måtte vi derfor fremover forlægge vore møder til CBU-hjemmet midt i byen, selvfølgelig med tilladelse fra dets leder. Og vore møder blev først holdt, når "basserne" var sent til køjs. En enkelt gang mødte vi dog på loftet over kommunekontoret. Og så vidt jeg husker, var det ved den lejlighed, vi fik udleveret vore falske legitimationskort på beordring af ledelsen.

En dag kom der besked til mig om at hente en pakke i en villa i nærheden af Hobro Søndre Skole. Pakken var meget tung. Det skyldtes dens indhold, der bestod af 4 stk. halvautomatiske amerikanske karabiner, 1 stk. maskinpistol, magasiner og patroner dertil, samt "ananas" og detonatorer. Pakken kom på bagagebæreren bag på cyklen, som jeg måtte trække ned til skolen, hvor

tyskerne havde garage i gården. Cyklen blev parkeret, og pakken båret op på 2.sal, hvor lærer Christensen tog imod. Sagerne blev derpå anbragt i magasinet under hans soveottoman. Om han sov trygt de følgende uger, skal jeg lade være usagt. Men sagerne blev i hvert fald i tryk forvaring hos ham indtil d. 4.maj 1945 om aftenen.

DANMARKS BEFRIELSE

Kom gruppen nogensinde i aktion, vil man sikkert spørge? Nej, men vi var klar til at rykke ud, hvor og hvornår vi eventuelt ville få ordre til det. Og dette kunne faktisk være sket når som helst. For en uge igennem måtte jeg således som gruppens leder befinde mig på mit værelse hos lærer Holm, Skovvej 18, på bestemte tider, da "Madsen" ventede på et kodeord over radioen fra London, som betød, at en nedkastning, som vi skulle tage os af, var undervejs. Men meldingen udeblev. Alt gik så forrygende stærkt de sidste uger af besættelsen. Men selv om vi ikke kom i aktion som gruppe, er der for mig ingen tvivl om, at flere af os kom det som enkeltpersoner. Og pludselig blev det d. 4.maj. Under et møde den aften i KFUM kom en af mine kammerater brasende ind ad døren med den glædelige meddelelse om Danmarks befrielse. Bylederen blev omgående kontaktet, våbnene hentet, og gruppen samlet. Gruppe efter gruppe ankom derefter aftenen igennem til en ejendom i Hobro Vestre Bakker, der hurtigt blev gjort til en "pindsvinestilling", hvis tyskerne skulle finde på at angribe. Samtlige våben blev rengjort, og alt blev gjort klar til morgendagen. Og noget af det første, der skete d. 5.maj, var opsætning af plakater med hilsen fra modstandsbevægelsen.

Som de ungdomsledere, vi var, havde vi bedt pastor Orla Højsgaard om at holde en andagt for os tidligt d. 5.maj om morgenen. Dette indvilligede han med glæde i. Orla Højsgaard var selv med i byledelsen. Siden blev han den første sognepræst ved Frederikskirken i Skåde Sogn, da det var blevet adskilt fra Holme. Han var meget afholdt. Sine sidste år levede han i Beder. Efter andagten meldte vi os til tjeneste på Tinghuset, som var modstandsbevægelsens hovedkvarter. Midt i den store forsamlede skare på pladsen udenfor fik én fra min gruppe pludselig øje på nazilederen fra Åbyhøj. Bylederen Otto Lippert gav øjeblikkelig ordre til ikke at tabe ham af syne. Kort tid efter skilte han sig da

også ud fra flokken, gik ned ad hovedgaden og fortsatte til højre af Skibsgade, hvor han gik ind i et hus. Nogle af os tog plads med skudklare våben bag ved lygtepæle på den modsatte side af gaden, mens et par andre løb langs med husmurene, sparkede døren ind og anholdt nazilederen, der fulgte med uden modstand. Gruppen tog sig ligeledes af redaktøren på Himmerland. Mange andre arrestationer fulgte. Og et større bevogtnings- og oprydningsarbejde blev iværksat og fortsatte de følgende måneder. Ligesom modstandsbevægelsen sammen med Røde Kors også påtog sig hjælpen til den sultende og nødlidende norske befolkning.

Modstandsbevægelsen i Hobro bestod af omkring 50 personer. Noget af det, der i særlig grad har fæstnet sig i min erindring fra dengang, er blandt andet den morgenstund først på året 1945, da byens honoratiores blev arresteret af tyskerne mellem kl. 04.00 og 05.00 om morgenen og anbragt i grå militærbusser for at blive transporteret videre til Frøslev. Jeg var på vej til mit arbejde på Toldkammeret, da jeg traf en af mine kolleger. Denne fortalte mig, hvad der foregik. Og da vi på hovedgaden passerede Grand Hotel, som var besat af tyskerne, holdt netop en af disse busser udenfor med nogle bevæbnede tyske soldater i sorte uniformer med dødningehoveder på reversen. Bussen var allerede fyldt med kendte personer, hvis ansigter var præget af alvor, for hvilken skæbne ventede dem? Min kollega og jeg var klædt på, som kontorfolk stort set var det på den tid, med jakke og plusfour. Vi havde hver vores mappe under armen. For en tysk soldat så vi vel ret så mistænkelige ud. Grand Hotel lå lige ud for Skibsgade, som vi drejede ned ad mod Toldkammeret. I en afstand af ca. 20 meter fra bussen, siger min kollega pludseligt højt til mig: "*Pas på! Han skyder!*". Vi reagerede vidt forskelligt. Min kollega tog således et vældigt spring fremad og kastede sig pladask ned på gaden, mens jeg selv løb i zigzag, så hurtigt som jeg aldrig nogensinde før havde løbet. Der faldt to skud, som piftede os om ørerne. De ville utvivlsomt have ramt os begge, hvis ikke bussen var begyndt at køre netop i det øjeblik. "Den sorte djævel" trykkede på aftrækkeren.

BOMBNINGEN VED TOPPERUP

Men hvor var det underligt senere på Stinnes Pensionat at høre om de to toldere, der var blevet skudt samme dags morgen. Der gik mange dage, inden jeg igen turde lægge vejen forbi Grand Hotel. Midnatten mellem lørdag d. 24. og søndag d. 25. februar ville jeg godt have været foruden. Jeg var på vej hjem fra en god ven i Hobro, som jeg af og til hjalp med at udfærdige stamtavlerne på hans minkfarm. Da jeg befandt mig ved Spritfabrikken, så jeg et kæmpemæssigt ildrødt skær på himlen. Jeg havde overhovedet ikke hørt noget brag, så hvad kunne dette dog være? Jeg fortsatte imidlertid på vej hjem op ad den næsten mennesketomme hovedgade. Undervejs stødte jeg på en af mine jævnaldrende, som jeg spiste sammen med på pensionatet. Han kunne heller ikke forstå, hvad dette ildskær betød. Men så hørte vi ambulancernes tuden og blev dermed klar over, at der var sket noget meget alvorligt. Og da vi kom op i nærheden af Falckstationen, kørte der netop en ambulance ud derfra. Chaufføren, der var alene, gjorde holdt og satte os ganske kort ind i situationen. Eksprestoget sydfra var blevet bombesprængt ved Tobberup lidt nord for Hobro. Han bad os hoppe ind og køre med som bærehold. Hvilket var en selvfølge! Det var et forfærdeligt syn, der mødte os derude på denne meget vanskeligt tilgængelige banestrækning. En Waggon stod i lys lue, passagerer gik eller løb chokerede frem og tilbage. Der var sårede og lemlæstede overalt, og der lå dele af mennesker rundt omkring på jorden. I alt var der 12 dræbte. CBU'ernes fakler gjorde det muligt at få et nogenlunde overblik over Petergruppens uhyggelige, landsforræderiske og djævelske voldsmetoder. Min kammerat og jeg bragte en af de døde med tilbage på vores bære til Hobro Sygehus. Inden jeg forlod sygehuset ved 03-tiden den nat, indfandt der sig en tysk officer. Hvorfor ved jeg ikke. Han forsvandt dog ret omgående, da en af lægerne i en særdeles skarp tone fortalte ham, at hans tilstedeværelse var uønsket. På det sted, hvor denne rædselsfulde ugering indtraf, står der den dag i dag et mindekors. Og hver eneste gang, jeg med tog har passeret dette kors, går tankerne uvilkårligt tilbage til denne uhyggelige nat. På 50-års dagen stod jeg ved korset sammen med nogle gamle Hobro-venner, hvor vi anbragte nogle blomster og mindedes de døde.

RUSSISKE KRIGSFANGER

Siden min oplevelse med nogle russiske krigsfanger, har jeg altid med taknemmelighed nydt "vort daglige brød". Disse stakler kom med tog og blev fra Hobro Station under bevogtning af tyske soldater med lange pigkæppe drevet videre gennem byen til bestemmelsesstedet. De havde dårligt nok tøj på kroppen og sko på fødderne, og hvornår var de sidst blevet vasket? Til trods for, at det var vores sidste besættelsesår, fandt de, der så deres snit til at stikke af fra deres vogtere, delikatesser i vore grisetønder i form af kartoffelskræl og andet køkkenaffald. Mange købte og gav dem noget groft brød, hvilket var det eneste deres maver kunne tåle. De fik bestemt ikke flødeskumskager, hvor gerne vi end havde villet købe det til dem.

JOURNALIST NIELS A. EIGENBRODT TAGES TIL FANGE AF GESTAPO

I begyndelsen af april 1945 blev journalist Niels A. Eigenbrodt taget til fange af Gestapo i Ålborg. Hobro kom i højeste alarmberedskab. Jeg fik ordre til at cykle ud til Brugsen i Stenild, lidt vest for Hobro, og til en afsidesliggende gård ved Snæbum Sø med besked om, at deres instruktør var blevet forhindret i at komme. Da der kunne være vejspærringer undervejs, fyldte jeg min taske med ting og sager vedrørende FDF som bevis for, at jeg skulle ud at agitere for den sag. Mit ærinde i Stenild blev hurtigt overstået. Det tog derimod lidt længere tid på gården, fordi manden, jeg talte med dér, gerne ville vise mig sin pistol under hovedpuden samt sit kæmpelager af containere fyldt med våben, som han nødtørftigt havde skjult under et lag hø i laden. Jeg forstår ikke, at han turde. Vi havde jo aldrig tidligere truffet hinanden. Alt forløb dog godt uden vejspærringer eller anden kontrol. Det eneste, der skete, var, at kæden på min cykel sprang af ned ad en stejl bakke. Det blev en tur på hovedet ned i gruset. Men jeg nåede da hjem i nogenlunde god behold om end temmelig beskidt og forslået, og selvfølgelig med en god forklaring i ærmet.

Dagen efter at den tyske general von Hannekens tog var blevet saboteret i Vestjylland, kom der en lille spinkel mand til Hobro. Jeg har muligvis fået ham beskrevet som "den bitte sme ´ fra Struer". Han kom direkte fra denne sabotage og skulle straks have fat i bylederen. Sabotøren opsøgte derfor sin gamle ven, der havde på fornemmelsen, at kontakten med bylederen måske kunne ske gennem mig. Og det kunne den, men ad omveje, for hans adresse var mig

ukendt. Jeg fik fat i "Bent Holm". Mødet mellem de to blev aftalt og fandt sted i familien Juul Jensens dagligstue, Nordvestvej 3,1. tv. Værtsfolkene var "tilfældigvis" inviteret ud den eftermiddag. Så da de gik ud, gik vi ind. Under dette møde opholdt jeg mig som vagtpost i køkkenet. Forinden havde jeg fået en skudklar pistol stukket i hånden med ordre til at skyde, hvis der skulle dukke uventede gæster op. Var dette imidlertid sket, havde jeg ikke stået her i dag. Vi ville nemlig alle tre være blevet skudt. Ved selvsyn vil enhver kunne se, hvor helt umuligt det ville have været at slippe væk derfra med livet i behold. Og hvem, sabotøren egentlig var, ved jeg som sagt ikke, da jeg ikke har set ham siden.

DEN ENGELSK FORTROPS ANKOMST

Få dage efter d. 4.-5. maj nåede den engelske fortrop til Hobro med den danske officer Winkelhorn i spidsen – også det blev en glædens dag. Det blev desuden min længste vagtdag på i alt 7-8 timer uden for Grand Hotel, da ingen andre ville have vagten. Senere blev det til en parade for commander Hollingworth med deltagelse af Toldstrup, byleder, instruktører m.fl. Der opstod af og til rygter om, at "Varulve", det vil sige landsforrædere, var på spil så her så dér. Således forløb det også en dag, at der befandt sig "Varulve" i et sommerhusområde ved Hadsund. Området blev gennemført en tidlig morgenstund, men ingen blev fundet, og aktionen blev afblæst. Når samtalen på min arbejdsplads, Toldkammeret, kom til at dreje sig om tyskerne og modstandsbevægelsen, deltog jeg næsten aldrig. Og når jeg en enkelt gang gjorde det, var det som regel på en så passiv måde, at de troede jeg var tyskervenlig, ja måske endda ligefrem stikker. Denne opfattelse ændrede sig totalt, da de så mig patruljere på gaden som modstandsmand d. 5.maj. Og de kom prompte og gav mig en undskyldning. Toldkammeret gav mig to måneders orlov til tjeneste for modstandsbevægelsen. Og så vidt jeg husker, blev jeg som den eneste modstandsmand ved Hobro Toldkammer indberettet til Tolddepartementet. Måske blev dette årsagen til, at jeg allerede pr. 1. oktober 1945 blev forflyttet til Toldkassererkontoret i Ålborg, hvor jeg, som allerede nævnt, var begyndt som toldelev d. 1. januar 1942. Der skete ligeledes indberetning gennem FDF. En hektisk periode på ni måneder i Hobro var dermed bragt til afslutning.

50-ÅRET FOR BEFRIELSEN

Det var i forbindelse med 50-året for befrielsen, at jeg fra Hobro blev anmodet om at bidrage med mine private oplevelser i min korte Hobro-periode. Intet var skrevet ned. Jeg har bestræbt mig på at give en så sandfærdig beretning som muligt uden hverken at lægge noget til, men til gengæld heller ikke at trække noget fra. Fra efteråret 1945 var jeg altså atter tilbage på Toldkassererkontoret i Ålborg, hvorfra jeg så blev indkaldt til militærtjeneste ved Forplejningskorpset. Det var et andet hold efter befrielsen. De første syv uger med "røvturene" boede vi i de gamle træbarakker på Høvelte Kaserne. Det, jeg husker bedst fra disse uger, var toiletterne. "Dasserne" lå nemlig ved siden af hinanden af 4-5 stykker, så vi faktisk kunne sidde og hygge os sammen, når vi "afleverede" det fornødne. Efter træbarakkerne gik det videre til selve Kasernen og derfra til Korporalskolen på Kastellet med øvelser på Amager Fælled og Amager Aflandshage.

Efter eksamen blev vi fordelt til de forskellige regimenters regnskabskontorer. For mit vedkommende blev det til Viborg, dernæst Ålborg og tilbage til Viborg igen. Men det allerbedste, der skete dengang, var da jeg nytårsdag 1947 blev forlovet med Elly. Da kom kærligheden igen for alvor ind i mit liv. Elly var i første omgang uddannet inden for handel og kontor, men blev derefter sygeplejeelev på Farsø Sygehus med afsluttende eksamen på Ålborg Amtssygehus i sommeren 1949. Omtrent samtidig bestod jeg eksamen på Rønde Artiumskursus (2-årigt studenterkursus). Efter militæret var jeg ansat som toldassistent i Padborg, men søgte orlov fra Toldetaten de følgende tre år, hvor jeg udover den allerede omtalte studentereksamen også fik godt begyndt på det teologiske studium ved Århus Universitet, som jeg fuldendte i december 1955. Bortset fra et par smålegater, da der jo ikke var noget endnu, der hed SU, klarede jeg mig med forskelligt arbejde ved siden af studierne. Det drejede sig om privatundervisning, ekstrapost ved juletid, afløser som natportier og som kordegn. Jeg fik også lidt tilskud hjemmefra. Desuden klarede min moster vasketøjet for mig.

GIFTEMÅL OG PRÆSTEMBEDE

Elly og jeg blev viet i Vor Frelzers Kirke Grundlovsdag 1954. Og fra da af klarede vi os selv. Vores første bopæl blev Odensegade 41. Lejligheden var på 31 kvadratmeter med kakkelovn, lofts- og kælderrum. Toilettet på bagtrappen var fælles med naboen. Der var intet badeværelse, så det blev etagevask i køkkenet. Vi ville have været på en uges bryllupsrejse til Bornholm, men Salling havde lige netop i den periode udsalg af gulvtæpper. Og vores gulv i spisestuen på 15 kvadratmeter så forfærdelig ud. Vores bryllupsrejse, formedelst 500 kr., kom derfor til at ligge dér i stedet for. Desværre måtte jeg nogle måneder til København for at gennemgå Pastorseminariet. Samtidig tjente jeg lidt ekstra ved revisionsarbejde på et toldkontor. Men jeg nåede hjem i tide til at tage imod vores førstefødte, en velskabt dreng, der blev født d. 11. maj 1956. Ellys sidste ansættelsessted inden sin barselsorlov var pudsigt nok Fødselsanstalten. (Det smittede). Godt 1½ måned efter, d. 20. juni 1956, fandt min ordination sted i Viborg Domkirke. Dette blev efterfulgt d. 24. juni af min indsættelse som hjælpepræst ved Års og Haubro Kirker. Vores dreng døbte jeg som den allerførste denne dag. Det var naturligvis hans mor, der bar ham.

Fra efteråret 1957 fik jeg mit første rigtige embede – en nyoprettet stilling som kkp. (præst) ved Glostrup Kirke. Året efter meldte vores datter, også velskabt, sin ankomst d. 7. december 1958. Hendes dåb fandt sted i Glostrup Kirke d. 8. februar 1959 på samme måde som hendes storebror. I mine tre år i Glostrup nåede sp., rkp. og jeg hver især pr. år at døbe 100 børn. Da det store hospital stod færdigbygget, deltog jeg også i den kirkelig betjening dér. Men i julen 1960 flyttede vi til Gudme-Brudager på Sydøstfyn, hvor jeg var sp. (sognepræst) de følgende fem år, inden jeg vendte tilbage til Jylland i et nyoprettet embede som rkp. ved Holme- og Tranbjerg Kirker. Sognepræsten dér var skuespilleren Ulf Pilgaard's far, som jeg havde været tilknyttet i pastorseminarietiden, hvor han var rkp. ved Kristkirken på Enghave Plads.

I 1964 fik min kone desværre konstateret kræft. Vores børn var da kun seks og otte år gamle. Efter Pilgaard's død juledag 1972, som blev knap 62 år, overtog jeg embedet som sognepræst de følgende 20 år. Dog kun for Holme Sogn, da Tranbjerg Sogn blev udskilt som selvstændigt sogn i 1973. I 1975 blev den gamle kirkeklokke erstattet med tre nye klokker, hvis inskriptioner jeg har været forfatter til. Til trods for Ellys sygdom fik vi mange dejlige oplevelser sammen.

Vores første udenlandsrejse løb således af stabelen i 1966 med 14 dage på et "Jugend und Erholungsheim" midtvejs mellem Lautenthal og Hahnenklee i Harzen. Jeg kom til at fungere som feriepræst for danske turister, et arbejde der var kommet i stand på foranledning af daværende biskop over Lolland-Falsters Stift, Haldor Hald, og kirkerne i Braunschweig og Hannover. Det blev blandt andet til prædikener på dansk i Goslar Klauskapella og i Lutherkirchen, Bad Habsburg. Det samme gentog sig året efter.

Vores bedste feriested blev imidlertid Uppigard, Bolkesjø, som lå vest for Kongsberg. Der tilbragte vi flere sommerferier. Det blev dog også til ferier i hytter både i Sverige, Tyskland og Østrig. I sognet fungerede Elly og jeg som præstefolk på gammeldags manér, hvor hun stort set tog sig af børnene og det huslige, ligesom hun også var med i alt det foreliggende arbejde vedrørende Bibelkreds, Sudankreds, Kirkens Korshær m.m. I dag fungerer et præstepar ganske anderledes, fordi præstens ægtefælle som regel også har et arbejde at passe uden for præstegården. Tidligere var det at være præstens kone et heldagsjob! Vores børn voksede til, fik studentereksamen og flyttede hjemmefra. Efter 15 års sygdom døde Elly i marts måned 1979 på Radiumstationen, afdeling 1. Hun var en god mor og hustru! Lad mig citere det salmevers, der kom til at betyde så meget for hende – ja, for os begge – den sidste tid på sygehuset:

*Ja, sandheds Ånd! Forvis os på, at også vi er af Gud Faders små!
Da er sorgen slukket, da er perlen fundet, Paradis oplukket, døden overvundet.
Herre, hør vor bøn!*

AT MØDE OG MISTE KÆRLIGHEDEN FOR ANDEN GANG

Fra slutningen af 1979 til hen i 1986 blev jeg knyttet som præst til Radiumstationen. Og min første juleprædiken holdt jeg i 1979 netop uden for den afdeling, hvor Elly var sovet ind nogle måneder forinden. I mellemtiden var jeg blevet 55 år. Og bortset fra lidt ugentlig hjælp i den store Holme Præstegård gik jeg selv i gang med det uvante; at lave mad, at bage, at vaske osv. Det blev dog også til et par rejser til Færøerne og Israel. Men pludselig dukkede min anden kone, Marie-Louise, op. Hun havde sidst haft arbejde som

sekretariatschef hos KH-benzin i Aarhus, men havde ligesom jeg selv prøvet lidt af hvert. Vi traf tilfældigt hinanden på en 1-krones tur til Flensborg, arrangeret af Centrum-Turist (Tove og Lars).

Men er det ikke mærkeligt – igen et menneske ramt af cancer. Hun var nu 40 år, havde fået sygdommen konstateret allerede som 36-årig med en større operation til følge. At det skulle være os fremover, var der ingen af os, der var i tvivl om. Men som det fine menneske, Marie-Louise var, spurgte hun mig: *“Kan du klare én mere?”*. Vi blev derpå viet i Frederikskirken i Skåde d. 5. august 1980, da vi ville ikke spilde tiden. Og sammen oplevede vi, hvordan kærlighed giver liv! Vi fik 11 helt fantastiske år sammen med 15 rejser, hvoraf flere med Italien, Thailand, USA (inklusive Hawaii), Ægypten og Indien som rejsedestination. På hjemmefronten stod vi også last og brast sammen i alt det kirkelige arbejde og i alt det, som vore rejser medførte af foredrag med dias og film i mange sammenhænge. Men sygdommen tog til. Og få dage efter vores 8. og sidste rejse til Indien døde min elskede Marie-Louise på Radiumstationen, afdeling. 4. Året før havde vi i The Hindu, en engelsksproget avis i New Delhi, læst nogle mindeord på 5-årsdagen for en kristen indisk kvindes død som 20-årig. Det var derfor helt naturligt for mig at citere disse smukke linjer, da jeg i august 1991 tog afsked med min Marie-Louise:

*“Gone is the face, we loved so much.
Silent the voice, we long to hear.
With faith in God we bear the pain.
Until the day we meet again.”*

Min danske oversættelse lyder således:

*“Borte er nu det ansigt, vi elskede så meget.
Tavs den stemme, vi vil længes efter at høre.
Med tro på Gud vil vi bære vor smerte indtil den dag, vi skal mødes igen.”*

Flere af mine kolleger deltog både i Ellys og Marie-Louises begravelse. Kirken var fyldt begge gange. De ligger begravet samme sted, hvor jeg også selv

kommer til at ligge en dag. Den dag i dag er jeg personalet på Radiumstationen meget taknemmelig for alt, hvad de gør for patienterne og deres pårørende!

I 1993 gik jeg på pension efter mine 37½ år som præst. Og i dag bor jeg i en obligationslejlighed, arvet efter Marie-Louises mor, der døde nogle år efter sin datter. Som medlem af FV (Fighting Vehicle) har jeg siden været med i mangt og meget både indenlands og udenlands. Jeg har holdt andagter ved flyvergravene på Svinø Kirkegård, vest for Vordingborg, på Assens Ny Kirkegård og på Vestre Kirkegård i Aarhus. I forbindelse med FV`s årsmøder har jeg to gange prædikeret i Christianskirken i Fredericia, nu vores eneste Garnisonskirke. Og som medlem af TRBL (The Royal British Legion) har jeg i årene 2001 og 2002 været til *Festival and Remembrance* i The Royal Albert Hall og deltaget i *The great Parade* forbi Cenatorph, den ukendte soldats grav. Desuden er jeg som medlem af DDFO, Den Danske Frimurer Orden, med i endnu et dejligt fællesskab. Det var *Lidt om mit liv og levned* ved Thomas Jensen.

Redigeret af: Stine Hjorth Jensen, Aarhus Stadsarkiv, d. 5. januar 2018